

stillelse, de gensidig skænkede hinandens Forfængelighed. Dyhring nød den Opsigt, Nanny overalt vakte ved sin orientalske Skønhed, — i Særdeleshed fordi han var overbevist om, at Folk ikke ansaae dem for at være rigtig gifte. Han vidste meget godt, at hun baade i Væsen og i sin Maade at klæde sig paa mindede om den finere Demimonde, — det var jo netop heri, hendes Tilløkkelse for ham altid havde bestaaet. Nu kildrede det hans Ærgerrighed at mærke, hvorledes Herrerne i selve Lastens Paris skedele til ham med Blikke fulde af Misundelse.

Nanny paa sin Side var stolt af sin Mand paa Grund af hans elegante og korrekte Ydre. Hans lille, sirlige Skikkelse med det gyldenblonde Haar vakte Opsigt omkring paa Hotellerne. Hun selv plejede at sige om ham, at han lignede en tysk Prins. Hun var desuden glad for, at han ikke var Jøde. Skønt hun altid havde forsikret om det modsatte, havde ogsaa hun til Tider følt sig trykket af sin Herkomst; og nu tilstod hun ærligt, at hun var henrykt over for bestandig at være bleven Salomon-Navnet kvit og at blive kaldt Fru Dyhring.

Endelig var hun stolt af sin Mand, fordi han i sin Egenskab af Redaktør lejlighedsvis kunde skaffe dem gratis Adgang til Seværdigheder, som andre maatte betale for eller ganske var udelukket fra. Den Sans for Penges Værd, der trods al Toilettepragt udmærkede hende som ung Pige, havde ikke forladt hende i Ægtestanden. Dyhrings flotte Tilbøjeligheder voldt hende en Del skjult Uro. Hun blev regelmæssig grebet af Nervøsitet, hver Gang der skulde gives Penge ud. Efter Ophold paa Hoteller, hvor hun maaske en halv Snes Gange havde ringet paa Jomfruen for at faa Hjælp til sin Paaklædning, kunde hun godt tage bort uden at give Drikkepenge, eller